

Sygn. akt I CZ 83/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa G. z siedzibą w N. (Cypr)

przeciwko J. R.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 listopada 2016 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił apelację powódki w sprawie o zapłatę. Zdaniem tego Sądu powódka wniosła apelację od orzeczenia nieistniejącego ponieważ podług sentencji wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 grudnia 2014 r., orzeczono jedynie co do uchylenia nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w dniu 3 grudnia 2013 nr., a nie rozstrzygnięto co do meritum sprawy, w której powódka domagała się zasądzenia kwoty 900000 zł z odsetkami.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła powódka domagając się uchylenia tego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z sentencji wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 grudnia 2014 r. wynika, że Sąd orzekł jedynie o uchyleniu nakazu zapłaty z dnia 3 grudnia 2013 r., natomiast nie sformułował rozstrzygnięcia oddalającego powództwo.

Jurysdykcyjną częścią wyroku jest wyłącznie jego sentencja nie zaś jego uzasadnienie. Pominięcie przez sąd w sentencji orzeczenia kończącego sprawę w instancji o całości żądania, stwarza stronie uprawnienie do domagania się uzupełnienia orzeczenia, nie daje natomiast podstawy do zaskarżenia nieistniejącego orzeczenia. Nie można bowiem zaskarżyć orzeczenia, które nie istnieje (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2011 r., I CSK 138/11, nie publ., z dnia 5 września 2008 r., I CZ 61/08 - nie publ., z dnia 8 sierpnia 2012 r., III CZ 58/12, nie publ.). Przeto rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego należało uznać za trafne.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.